

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ЛОВНИ ПРОБЛЕМИ

Превод от английски: Владимир Германов, 1996

chitanka.info

Това бе последната среща на воините преди голямото празненство на съгледвачите и всички патрули бяха налице. Патрул 22 — Реещият се сокол — се бе прикрил в сенчестата кухня и провеждаше занятие по изпъване на пипала. Патрул 31 — Храбрият бизон, се придвижваше край малък поток. Бизоните се упражняваха в поглъщане на течности и се смееха възбудено заради странното усещане.

Патрул 19 — Врълхлитащият мираш — чакаше съгледвач Дрог, който както обикновено закъсняваше.

Дрог се спусна от височина три хиляди метра, втвърди се и бързо пропълзя сред застаналите в кръг съгледвачи.

— Ох! — каза той. — Много съжалявам. Не обърнах внимание колко е напреднал денят.

Водачът на патрула го изгледа гневно.

— Не си по униформа, Дрог.

— Съжалявам, сър — отвърна Дрог и веднага избута навън едно пипало, което беше забравил.

Другите се изкискаха. Дрог пооранжевя от смущение. Искаше му се да стане невидим.

Само че точно сега това щеше да е неуместно.

— Ще открия срещата с Веруюто на съгледвача — обяви Водачът на патрула и прочисти гърлото си. — „Ние, младите съгледвачи на планетата Ебонай, се кълнем да опазим и увековечим уменията и добродетелите на нашите предци, пионерите. За тази цел ние приемаме формата, с която те са се родили и с която са завладели девствената пустош на Ебонай. На това сме решени.“

Съгледвач Дрог настрои слуховите си рецептори, за да усили гласа на шефа. Веруюто винаги го вълнуваше. Беше му трудно да повярва, че предшествениците му са можели да се движат само по повърхността. Днешните ебонайци бяха въздушни същества, поддържаха минимални тела и се подхранваха с космическа радиация на височина три хиляди метра. Възприемаха света чрез пряка перцепция и се спускаха долу само по сантиментални или ритуални подбуди. От ерата на пионерите беше минало много време. Съвременният свят бе започнал с Ерата на субмолекулярния контрол, след която бе настъпила Ерата на прекия контрол.

— „... честност и почтеност — продължаваше Водачът. — И също така сме решени да прием течности, както са правели някога те, да ядем твърда храна и да усъвършенстваме уменията си в боравенето с техните инструменти и методи.“

След като вдъхновеното слово приключи, младежите се пръснаха из равнината. Водачът на патрула се приближи до Дрог.

— Това е последната ни среща преди празненството.

— Знам — отвърна Дрог.

— Ти си единственият съгледвач втори клас от целия патрул Връхлитащ мираш. Всички останали са първи клас или най-малкото младши пионери. Какво ще си кажат хората за патрула ни?

Дрог се заусуква неловко.

— Вината не е само моя — каза той. — Знам, че не се справих с тестовете по плуване и правене на бомби, но тези неща просто не ми се отдават. Не може да се очаква от мен да знам всичко. Дори и сред пионерите е имало специалисти. Никой не е бил длъжен да знае...

— А какво ти се отдава? — прекъсна го Водачът.

— Горските и планински умения — отговори Дрог ентусиазирано. — Проследяване и лов.

Водачът го изгледа продължително.

— Дрог — каза той бавно, — искаш ли да получиш един последен шанс да придобиеш първа степен? И освен това да получиш значката за заслуги?

— Готов съм на всичко! — възкликна Дрог.

— Много добре — кимна Водачът на патрула. — Как се нарича нашият патрул?

— Връхлитащият мираш, сър.

— А какво е мираш?

— Голямо свирепо животно — отговори Дрог моментално. — Някога те са населявали големи територии на Ебонай и предците ни са водили множество кървави битки с тях. Сега са изчезнал вид.

— Не съвсем — каза Водачът. — Един съгледвач изследвал гората южно от тук, в координати S-233, 482-W и попаднал на три екземпляра, мъжки, следователно разрешени за лов. Дрог, искам да ги проследиш и да ги причакаш. После, само с оръжията и методите на предците ни, да вземеш кожата на един от тях и да я донесеш. Смяташ ли, че ще се справиш?

— Убеден съм, сър!

— Тръгвай веднага — каза Водачът. — Ще окачим кожата на флага ни. На празненството несъмнено ще бъдем похвалени.

— Слушам, сър!

Дрог събра набързо екипировката си, напълни манерката си с течност, взе малко твърда храна за обяд и полетя.

Няколко минути по-късно достигна квадрант с координати S-233, 482-W. Мястото беше диво и романтично, с назъбени скали и криви дървета, с гъсти храсталаци в долините и сняг по върховете. Дрог се огледа донякъде смутен.

Беше казал на Водача на патрула малка неистина.

Истината бе, че не го биваше особено в горските и планинските умения, в проследяването и ловуването. Всъщност не го биваше за нищо, освен да се носи сред облаците на височина пет хиляди метра и да мечтае. Ами ако не успееше да улови този мираш? Ако мирашът уловеше него?

Това е невъзможно, успокои той сам себе си. Винаги би могъл да сублимира, само за миг. Никой нямаше да разбере.

След миг долови слаба миризма на мираш. После видя, че съвсем близо нещо се движи — до една невисока Т-образна скала.

Нима щеше да е толкова лесно? Съвсем спокойно доби нужния вид и запристъпва напред.

Планинската пътека стана още по-стръмна, а слънцето печеше непоносимо. Пакстън беше плувнал в пот, въпреки топлоизолиращия костюм. Освен всичко друго му бе писнало и да се прави на спортист.

— Кога ще се махаме от тук? — попита той.

Херера го тупна приятелски по рамото.

— Не искаш ли да забогатееш?

— Достатъчно забогатяхме — отговори Пакстън.

— Не е достатъчно — възрази Херера и дългото му загоряло лице се ухили.

Стелмън ги настигна, задъхан под тежестта на апаратурата.

— Господа, не мислите ли, че е време да си поемем дъх? — попита той.

— Защо не? Няма за къде да бързаме. — Херера хвърли на земята раницата си, седна и се облегна на една невисока Т-образна скала.

Стелмън запали цигара, а Херера измъкна пура от затворения с цип джоб на екипа си.

Пакстън изгледа единия, после другия и попита:

— Е, кога според вас ще се махнем от тази планета? Или ще останем тук завинаги?

Херера се ухили и запали пурата си.

— Е, какво ще кажете? — настоя Пакстън.

— Спокойно, двама на един сме — каза Стелмън. — Заехме се с това начинание като трима равноправни съдружници.

— Но парите бяха само мои — възрази Пакстън.

— Разбира се. Затова те взехме с нас. Херера влезе с практическите си познания по минно дело, аз със теорията и с лиценза си за пилот. Ти имаше пари.

— Но корабът вече е натъпкан! — възкликна Пакстън. — Складовите отсеци са пълни. Защо не отидем на някое цивилизовано място и не започнем да харчим?

— Ние с Херера нямаме твоето аристократично отношение към богатството — каза Стелмън прекалено търпеливо. — Ние двамата изпитваме детинското желание да запълним всяка свободна пролука със съкровища. Златни кюлчета в резервоарите с гориво, смарагди в кутиите за брашно, половинметров пласт диаманти на пода. Това може да стане само тук. Наоколо се търкалят какви ли не скъпоценности и само чакат някой да ги вземе. Пакстън, ние искаме да станем противно, гнусно богати.

Пакстън не слушаше. Гледаше в една точка недалеч от пътеката.

— Онова дърво току-що мръдна — каза той тихо.

Херера прихна.

— Пак чудовища, предполагам — каза той подигравателно.

— Успокой се — обади се Стелмън уморено. — Момче, аз съм мъж на средна възраст и с наднормено тегло, така че лесно се плаша. Мислиш ли, че щях да съм тук, ако имаше и най-малка опасност?

— Ето! Мръдна пак!

— Проучихме планетата преди три месеца — продължи Стелмън. — Не открихме интелигентни същества, опасни животни и

отровни растения, не помниш ли? Само гори, планини, езера, злато, реки, диаманти и смарагди. Ако имаше нещо друго, смяташ ли, че досега нямаше да ни нападне?

— Казвам ви! Видях го, че помръдна — не престана да упорства Пакстън.

Херера стана.

— Това дърво ли?

— Да. Виж, дори не прилича на другите. Кората му е различна.

С едно-единствено ловко движение Херера измъкна бластер модел 2 от кобура си и изстреля три заряда по дървото. То, заедно с всички храсталаци в диаметър десет метра, избухна в пламъци.

— Вече няма страшно — каза Херера и прибра оръжието.

Пакстън потри челюстта си.

— Чух че изпищя, когато стреля.

— Аха. Но вече е мъртво — успокой го Херера. — Ако още нещо помръдне, само ми кажи и ще му видя сметката на часа. А сега да потърсим още смарагди, какво ще кажете?

Пакстън и Стелмън вдигнаха раниците си и тръгнаха нагоре след Херера.

— Не си поплюва, а? — каза Стелмън усмихнато.

Дрог постепенно се съвзе. Огненото оръжие на мираша го бе сварило маскиран, почти напълно беззащитен. Все още не можеше да си обясни как стана така — никаква миризма за прогонване на противника, никакво ръмжене и пръхтене, никакво предупреждение. Мирашът бе атакувал внезапно, слепешката, без да изчака, за да види дали пред себе си има враг или приятел.

Най-накрая Дрог разбра каква е природата на звяра, срещу който бе тръгнал.

Изчака докато затихне тропотът от копитата на трите мираша и въпреки болката се опита да подаде навън визуален рецептор. Не успя. За миг го обзе паника. Ако централната му нервна система се окажеше увредена — край.

Опита още веднъж. Този път, когато се размърда, един камък падна от тялото му и той напрегна сили, за да се реконструира.

Сканира набързо вътрешностите си и въздъхна облекчено. Беше се разминал на косъм. Само миг преди изстрела инстинктивно бе успял да се върне в нормалното си състояние и това бе спасило живота му.

Опита се да измисли друг подход, но ужасът от това внезапно, жестоко и необмислено нападение бе прогонил всички ловни умения от ума му. Откри, че няма абсолютно никакво желание да се срещне с жестокия мираш още веднъж.

Ами ако се върне без глупавата кожа? Би могъл да каже на Водача на патрула, че мирашите са били женски и следователно не са разрешени за лов. Думата на един млад съгледвач винаги се уважаваше, така че никой нямаше да се усъмни или пък да тръгне да проверява.

Не, това нямаше да стане. Как изобщо можа да си го помисли?

Е, каза си мрачно, бих могъл да напусна патрула, да престана да съм съгледвач и да сложа край на цялата нелепост — лагерните огньове, песните, игрите, приятелството...

Не, и това няма да стане, каза си Дрог твърдо и се мобилизира вътрешно. Държеше се сякаш тези животни бяха противник, който можеше да се мери с него. Та те дори не бяха интелигентни! Никое същество без пипала досега не беше развило истински интелект. Така гласеше законът на Етлиб, а още не бяха регистрирани никакви негови изключения.

В битките между интелекта и инстинктивната хитрост, интелектът винаги побеждаваше. Нямаше как да е иначе. Сега му оставаше да разбере как точно става това.

Дрог отново започна да следи мирашите по миризмата. Какво оръжие от колониални времена да използва? Малка атомна бомба? Не. Тя сто процента би унищожила кожата им.

Изведнъж спря и се засмя. Когато се замислиш сериозно, всичко се оказва много просто. Защо му беше да влиза в опасен пряк контакт с мирашите? Беше дошло времето да използва ума си, познанията си за животинската психика, за примамките и капаните.

Вместо да ги следи, трябваше да отиде в леговището им.

Там щеше да им подготви капан.

Временният им лагер беше в една пещера и когато стигнаха там, слънцето вече залязваше. Всяка пукнатина в издигащата се нагоре скала хвърляше ясно очертана сянка. Корабът им се намираще на пет мили по-надолу, в долината, а металният му корпус блестеше в червеникаво и сребърно. В раниците им имаше по десетина смарагда — малки, но с чудесен цвят. По това време на деня Пакстън обикновено си мислеше за едно градче в Охайо, за кафене, за момиче с руси коси. Херера се усмихваше, защото предвкушваше как ще похарчи милион долара, преди да се заеме със сериозната работа в ранчото си. Стелмън вече разсъждаваше над доктората си, който щеше да бъде върху извънземните минерални залежи.

Чувстваха се спокойни, в добро настроение. Пакстън напълно се бе излекувал от нервния си пристъп и сега му се искаше наистина да се появи някакво чудовище — за предпочитане зелено — което да преследва красива, оскъдно облечена жена.

— Отново у дома — каза Стелмън, докато приближаваха входа на пещерата. — Искате ли говежда яхния? — Беше негов ред да готви.

— С лук — обади се Пакстън и понечи да влезе, но отскочи назад като ужилен. — Какво е това?

На метър от входа на пещерата бяха оставени тава с телешко печено, още горещо, четири големи диаманта и бутилка уиски.

— Това е странно — отбеляза Стелмън. — И донякъде изнервящо.

Пакстън приклекна, за да разгледа един от диамантите. Херера го дръпна назад.

— Може да е капан.

— Не се виждат никакви корди или проводници — отговори Пакстън.

Херера се вторачи в печеното, в диамантите, в бутилката уиски. Изглеждаше доста нещастен.

— Не ми вдъхва доверие — каза той.

— Тук в края на краищата може и да има някакво население. Не е изключено това да е в знак на добра воля.

— Разбира се — изсумтя Херера подигравателно. — Някой е изпратил делегация до Земята, за да донесе бутилка Олд Спайс, специално заради нас.

— Какво ще правим? — попита Пакстън.

— Ще стоим настрана — отвърна Херера. — Дръпни се.

Той откъсна дълъг клон от близкото дърво и побутна диамантите боязливо.

— Нищо не стана — отбеляза Пакстън.

Дългата трева, в която беше стъпил Херера, изведнъж се обви здраво около глезените му. Почвата около него се напука, от нея се откъсна съвсем правилен кръг, около пет метра в диаметър, и започна да се издига нагоре. Херера опита да скочи долу, но тревата се беше вкопчила в краката му с хиляди зелени пипалца.

— Чакай! — извика Пакстън идиотски, втурна се напред и улови периферията на диска. Той се наклони силно, спря за момент, после пак се заиздига. По това време Херера вече беше извадил ножа си и режеше трескаво тревата около глезените си. Стелмън излезе от вцепенението, в което изпадна когато видя Пакстън да се носи на нивото на главата му, и също се спусна към диска, като забави изкачването му още малко. Херера освободи единия си глезен и се хвърли към земята. Увисна на другия за миг, после жилавата трева не издържа тежестта му и той падна, като в последния момент успя да извие врат, за да не удари главата си.

Пакстън пусна диска и падна върху корема на Стелмън.

Дискът от трева, заедно с товара му от печено месо, диаманти и уиски, продължи нагоре, докато не се загуби от очите им.

Слънцето залезе. Без да говорят, тримата влязоха в пещерата с извадени бластери. Запалиха буен огън пред входа и се приготвиха да прекарат нощта.

— Ще пазим на смени — каза Херера. Пакстън и Стелмън кимнаха. — Прав беше Пакстън — добави след малко, — мисля, че се задържахме тук достатъчно дълго.

— Прекалено дълго — отвърна Пакстън.

Херера сви рамене.

— Веднага щом съмне, се качваме на кораба и излитаме.

— Ако успеем да стигнем дотам — обади се Стелмън.

Дрог се чувстваше силно обезкуражен. Бе наблюдавал ненавременното задействие на капана, борбата и измъкването на мираша. А и какъв хубав екземпляр беше! Най-едрият!

Сега си даваше сметка, че е сгрешил. В нетърпението си беше прекалил със стръвта. Минералите щяха да са достатъчни, защото мирашите явно много ги обичаха. Но не! Трябваше на всяка цена да подобри методите на предците си и да заложи и хранителни стимули! Нищо чудно, че се отнесоха с подозрение при толкова претоварени сетива.

Сега бяха разярени, нащрек и определено опасни.

А истински разяреният мираш беше една от най-страшните гледки в цялата галактика.

Когато двете луни на Ебонай се показаха над склоновете на запад, Дрог се почувства ужасно сам. Виждаше огъня, който гореше пред пещерата на мирашите. С помощта на пряката перцепция долавяше как трите животни седят вътре с напрегнати сетива, с готови за стрелба оръжия.

Кожата от мираш наистина ли си струваше всичките тези неприятности?

Дрог определено би предпочел да се носи на пет хиляди метра височина, да подрежда фигурки от облаците и да мечтае. Искаше да поглъща радиация, вместо да се тъпче с разни гадости. А и каква полза имаше изобщо от ловуването и капаните? Ненужни умения, от които неговите сънародници отдавна вече не се нуждаеха.

За миг беше убеден в това, но после, в един проблясък на чистата перцепция, разбра за какво става дума.

Наистина, ебонайците бяха надраснали борбата за оцеляване и конкуренцията, бяха се преборили и с опасността от възникването им, но Вселената беше огромна и криеше много изненади. Кой би могъл да предскаже какво ще се случи, с какви нови опасности ще се сблъска расата им? И как биха се справили с тях, ако преди това са загубили ловния си инстинкт?

Не, миналото трябваше да се запази, поне за да служи като обещане на ухото, като напомняне, че мирният, интелигентен живот е нещо нестабилно във враждебно настроената Вселена.

Щеше да вземе кожата на този мираш или да умре!

Най-важното беше да накара зверовете да излязат от пещерата. Сега ловните му познания се бяха върнали в главата му.

Бързо, ловко, той се превърна в уста на мираш.

— Чу ли това? — попита Пакстън.

— Стори ми се, че чух нещо — потвърди Стелмън и тримата се вслушаха.

Звукът се разнесе пак. Беше глас, който викаше:

— Помощ! Помогнете ми! Моля помогнете ми!

— Това е момиче! — Пакстън скочи на крака.

— *Прилича* на момиче — поправи го Стелмън.

— Моля, помогнете ми! — виеше женският глас. — Няма да издържа дълго! Няма ли кой да ми помогне?

Лицето на Пакстън се наля с кръв. След миг я видя — дребна, нежна фигура, застанала край повредения си спортен звездолет (каква глупост, да тръгне сама!). От всички страни към нея приближаваха зелени лигави чудовища. Тогава се появи и *той* — гадно, чуждоземно влечуго.

Пакстън взе още един бластер.

— Отивам там — каза той хладнокръвно.

— Седни и мирувай, кретен такъв — изръмжа Херера.

— Чу виковете, нали?

— Това не може да е истинско момиче — обясни Херера. — Откъде на тази планета ще се появи момиче?

— Ще отида да разбера — заяви Пакстън и размаха двата бластера. — Може наблизо да е катастрофирал голям кораб или да е излязла да се поразходи...

— Сядай! — изкрещя Херера.

— Прав е — опита се да го вразуми Стелмън. — Дори и да е истинско момиче, в което се съмнявам, не можем да направим нищо.

— Помощ! Помогнете! Напада ме! — изпищя гласът вън.

— Махни се от пътя ми! — извика Пакстън с нисък, заплашителен глас.

— Наистина ли смяташ да отидеш? — попита Херера изумено.

— Да! Да не би да искаш да ме спреш?

— Върви — Херера посочи изхода.

— Не можем да го оставим да отиде! — извика Стелмън.

— Защо не? Него ще погребваме — отговори Херера лениво.

— Не се безпокой за мен — каза Пакстън. — Ще се върна след петнайсет минути. С нея.

Той се завъртя на пета и тръгна към изхода. Херера се наведе напред и с прецизно движение запрати по Пакстън една цепеница за огъня. Стелмън го улови, докато падаше.

Положиха го в дъното на пещерата и продължиха бодърстването си. Изпадналата в беда дама продължи да пици още цели пет часа. Това беше доста време дори и за телевизионен сериал — Пакстън нямаше как да не се съгласи с това.

Мрачната дъждовна сутрин завари Дрог на стотина метра от пещерата на мирашите. Видя ги как излизат заедно, близо един до друг, с насочени оръжия. Следяха внимателно с поглед всяко движение наоколо.

Защо не бе успял със зова на устата? Според наръчника на съгледвачите, това беше безотказно средство за привличане на мъжкари. Може би не бяха в размножителен период?

Движеха се към металния овал. Дрог позна, че това е някакво примитивно средство за придвижване в космоса. Беше зле направено, но ако мирашите успеяха да влязат вътре, нямаше да успее да ги залови.

Би могъл чисто и просто да им направи тривестация и толкова. Но нямаше да е много благородно. Древните ебонайци преди всичко са били милостиви и състрадателни, а младите съгледвачи искаха да са като тях. Освен това тривестацията не беше автентичен пионерски метод.

Оставаше илитроцията. Това беше най-старият трик, описан в книгите. За да го приложи, трябваше да се приближи още повече. Нямаше какво да губи.

За щастие, климатичните условия също бяха на негова страна.

В началото, в краката им плъзна тънък пласт мъгла. Когато обаче воднистото слънце започна да се изкачва по небосклона, пластът се удебели и сгъсти. Херера изруга ядосано и извика:

— Стойте един до друг, съвсем близо. Какъв късмет!

Скоро, за да не се изгубят, се уловиха за раменете. Бластерите бяха готови за стрелба.

— Херера?

— Какво има?

— Сигурен ли си, че се движим в правилна посока?

— Да. Преди да се спусне мъглата, я засякох с компаса.

— Ами ако са го повредили?

— Не си го и помисляй.

Продължиха да крачат внимателно по осеяната с камънаци пръст.

— Мисля, че виждам кораба — каза Пакстън.

— Не, рано е — обади се Херера.

Стелмън се спъна в един камък, изпусна бластера си, вдигна го отново и протегна ръка, за да напипа рамото на Херера. Улови го и продължи напред.

— Струва ми се, че почти стигнахме — каза Херера.

— Надявам се да е така — отвърна Пакстън. — Писна ми вече.

— Мислиш ли, че снощната ти приятелка те чака при кораба?

— Престани да ми натякваш.

— Добре — каза Херера. — Ей, Стелмън, хвани се за рамото ми.

Няма смисъл да се пръскаме в сто посоки.

— Хванал съм се — отговори Стелмън.

— Не си.

— Казвам ти, че съм.

— Мога да преценя, кога някой ме държи за рамото, нали?

— Пакстън, твоето рамо ли съм хванал?

— Не.

— Това е лошо — отбеляза Стелмън много бавно. — Това наистина е много лошо.

— Защо?

— Защото съм сигурен, че държа *нечие* рамо.

Херера изкрещя:

— Лягай долу! Веднага! Ще стрелям!

Но беше твърде късно. Във въздуха се бе появила сладникавокисела миризма. Стелмън и Пакстън я вдъхнаха и паднаха като подкосени. Херера хукна напред слепешката, като се опитваше да не диша. Препъна се в един камък, падна, опита се да стане и...

Всичка притъмня.

Мъглата изведнъж се разнесе. Дрог стоеше сам, победоносно усмихнат. Той извади дълъг нож за дране и се наведе над най-близкия

мираш.

Космическият кораб се носеше към Земята със скорост, от която двигателят всеки момент можеше да пламне. Херера, приведен над пулта, най-накрая възвърна самообладанието си и я намали до нормалната. Загорялото му лице все още беше пепеляво на цвят, а ръцете му трепереха.

Стелмън излезе уморено от спалната каюта и се отпусна уморено в стола на помощник-пилота.

— Как е Пакстън? — попита Херера.

— Дадох му приспивателно — отговори Стелмън. — Ще се оправи.

— Свястно момче е — отбеляза Херера.

— От шока е. Когато се свести, ще го накарам да брой диаманти. Броенето на диаманти е най-добрата терапия.

Херера се засмя, а лицето му възвърна нормалния си цвят.

— И аз не бих се отказал от броенето на диаманти, след като всичко приключи толкова добре — каза той и продълговатото му лице стана сериозно. — Само че се чудя... на кого би могло да му хрумне!? Умът не ми го побира.

Празненството на съгледвачите беше величествен спектакъл. Патрул 22, Реещият се сокол, изпълни кратка пантомима, с която изобрази покоряването на планетата Ебонай. Храбрите бизони, патрул 31, бяха облечени изцяло като пионери.

Начело на патрул 19, Врълхлитащият мираш, стоеше Дрог, съгледвач първи клас, удостоен с блестяща значка за заслуги. Той носеше флага на патрула — тази чест също се оказваше само по достойнство — и, когато го видяха, всички нададоха възторжени възгласи.

На пръта се развяваше коравата гладка кожа на възрастен мираш — с циповете, тръбичките, измерителните прибори и кобурите, които весело проблясваха на слънчевите лъчи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.